

Симеонъ, разбитъ въ две сражения, билъ принуденъ да се затвори въ крепостъ Дръстъръ (сег. Силистра), като предоставилъ страната въ пълно разпореждане на жаднитѣ за плячка неприятели. Маджаритѣ достигнали до Преславъ и, като ограбили и опленили северо-източна България, върнали се обратно въ земята си.

Още съ затварянето си въ Дръстъръ положението на Симеона било крайно тежко: въ страната върлували страшнитѣ маджари, при устието на Дунавъ стояла византийската флота начело съ адмирала Евстатия, а на южната граница въ Тракия стоялъ пълководецъ Никифоръ Фока съ сухопътна войска. Това критично положение принудило Симеона да заговори за миръ, и той веднага влѣзълъ въ преговори, като обявилъ, че щомъ маджаритѣ напуснатъ страната, той е готовъ да склучи миръ и като предварително условие на мира изтъкналъ да стане обмѣна на пленницитѣ. Лъвъ VI приелъ това предложение на драго сърдце, защото въ това време той най-малко мислилъ да воюва съ българитѣ, па и главната целъ била вече постигната: Симеонъ билъ принуденъ да поиска миръ. Наскоро следъ оттеглянето на маджаритѣ, които откарали съ себе си голѣма плячка и много пленници отъ мирното население, въ България пристигналъ известниятъ тогава византийски дипломатъ магистеръ Лъвъ Хиросфакта, комуто било възложено окончателно и формално да уреди въпроса както за обмѣната на пленницитѣ, така и за условията на мира; едновременно била дадена заповѣдъ както на флотата, тъй и на сухопътната войска да се върнатъ въ Цариградъ.

Следъ като се освободилъ отъ маджаритѣ и византийцитѣ, Симеонъ решилъ отъ една страна да си отмъсти на маджаритѣ за безнаказаното опустошение и разорение на държавата му, а отъ друга — да направи невъзможенъ какъвто и да било тѣхенъ съюзъ съ Византия. Затова той влѣзълъ въ тайни сношения съ печенезитѣ, източни съседи и непримирими врагове на маджаритѣ, за съвмѣстно нападение върху последнитѣ. За да отвлѣче вниманието на императорския делегатъ отъ свѣитѣ приготовления и преговори съ печенезитѣ и по тоя начинъ да отстрани каквато и да била намѣса на Византия въ кроежитѣ му противъ маджаритѣ, Симеонъ, безъ да го удостои поне съ една дума, както се изразява лѣтописецътъ, т. е. да пристѣпи къмъ изпълнение на предварителното условие за обмѣна на пленницитѣ, заповѣдалъ да отведатъ Лъва Магистра въ крайдунавската крепостъ Мундрага и тамъ да го арестуватъ. Но, като не искалъ да покаже отъ една страна, че свършено прекъсва сношенията си съ Византия, а отъ друга — като се домогвалъ да отложи на време предаването на пленницитѣ подъ разни претексти, докато се разправи съ маджаритѣ, и сетне да обяви на Лъва Магистра нови условия, при които би било възможно за него да склучи миръ, Симеонъ наскоро следъ арестуването на Лъва, изпратилъ му следното писмо: „По-миналата година твоятъ царъ се показа достоенъ за очудване, като съобщи за слънчевото затъмнение и времето му: той показа не само месеца, седмицата и деня, часа и минутата му, но така сжщо и колко време ще трае месечното затъмнение. Казватъ, че той знае и много друго по течение на небесното движение. Ако това е истина, то той знае и за пленницитѣ; а като знае, той би могълъ да каже, дали тѣ ще бждатъ отъ насъ отпуснати, или задържани. И тъй, обади едно отъ дветѣ и, ако познаешъ нашето вжтрешно мнение, то като награда както за предсказанието, тъй и за пратеничеството, — знае Господь, — ще получишъ пленницитѣ. Здравѣй!“

Съ това писмо Симеонъ поставя едно условие, въ което, колкото той иронизира надъ византийския императоръ Лъва VI, който билъ известенъ